

Ni ruïna, ni salvació

JESÚS BADENES PERIODISTA? POLITICA@DDG.CAT

S ha de saber dir no. Però també s'ha de saber dir sí. El llegat de Santos Torroella és un clar exemple de situació de gestió en la qual els polítics han de saber discernir el gra de la palla i dir clarament quines són les seves prioritats. Durant la campanya municipal de 2007, l'ara alcalde Carles Puigdemont va proposar aspirar a la capitalitat europea per al 2016. A la ciutat no li va caler per mantenir-se com a capital de teatre de tardor i un referent cultural per a molts catalans. A principis d'aquest mandat, Girona va voler aspirar al festival de publicitat El Sol que, finalment, es fa a Bilbao. Es va perdre l'oportunitat, però no es pot considerar un error. Afegir als fons municipals alguns Dalí, Picasso i Miró i altres peces d'artistes de primer nivell, així com desenes de documents que permeten entendre l'art català del segle XX, és una circumstància única per a Girona. Estarà bé tenir-ho, però no passa res si no s'acaba quedant. Perquè el llegat també té molts objectes només amb valor sentimental. Ni serà una ruïna ni la salvació definitiva per al turisme gironí. Amb la col·lecció Santos Torroella, cal desdramatitzar. Tenir-la obre noves vies. No tenir-la no en tancarà cap.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/10/14/ni-ruina-ni-salvacio/638999.html?utm_source=rss